

ΟΙ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ.

“Ολοι τούς γνωρίζετε και όλοι σας γνωρίζουν, όλοι τούς περιπαίζετε και όλοι σας περιπαίζουν, όλοι κάμνετε με αυτούς τας δουλειαις σας και όλοι κάμνουν με σας τας δουλειαις των και όμως δεν τολμάτε δημοσίᾳ νὰ τοῖς εἴπητε: «Κύριε εἶσαι ἐπιτηδεῖος, σιώπα.»

Μάλιστα, δὲν τολμάτε.

Λάβετε ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων παράδειγμα. Τὸν κ. Πετρίδην τὸν διευθυντὴν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Εἶνε ὁ ἐπιτηδειότατος πάντων.

“Αὐα τῇ τελευταίᾳ ὑπουργικῇ μεταβολῇ ὁ ἐπιτηδεῖος οὗτος ἔκαμεν ὅτι δὲν ἤθελε δῆθεν νὰ μένῃ πλέον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἀλλὰ συγχρόνως ἤθελε ν’ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτὴν διὰ πατάγου. “Ἦθελε, βλέπετε, τὸ ἐν, δὲν ἤθελε τὸ ἄλλο.

“Ἴσως ἐσκέπτετο καὶ κατὶ ἄλλο.

“Ὁ πάταγος, ἔλεγεν ἴσως φοβίσῃ τὸν κ. ὑπουργὸν καὶ τότε ἐγὼ μένω ἀκλόνητος.

Λοιπὸν ἀρχίζουν αἱ ἐφημερίδες μας μία μία νὰ ἀπαριθμοῦν τὰς ἀρετὰς καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὴν μάθησιν τοῦ κ. Πετρίδου.

Καὶ παρήρχοντο ἡμέραι καὶ ὁ κ. Πετρίδης ἔμενεν ἐν τῇ θέσει του.

Καὶ τότε τί νομίζετε διεδόθη;

“Ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἄλλος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Εἶδατε ἐπιτηδειότητα;

Καὶ οἱ φίλοι του οὔτινας ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τούσδε οὗτοι ὠφελεῖται διεδίδον ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν κ. Πετρίδην.

Εἰς τέλος ὁ κ. ὑπουργὸς εἶδεν ὅτι εἶνε αἰσχος διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παιδείαν νὰ διαδίδεται ἡ μομφὴ ὅτι ἐ-

νας μόνον Πετρίδης ὑπάρχει εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐδημοσίευσεν τὸ διάταγμα τῆς ἀπολύσεως.

Καὶ τότε ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὅστις μετὰ τὴν συναυλίαν τῶν ἐφημερίδων τελευταῖος ἦλθε καὶ ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀπολυθέντος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς κηδεῖας, ὅτε μετὰ πολλοὺς κατὰ σειράν ῥήτορας ἔρχεται ὁ ποιητής.

Καὶ ἡ Πρωτὰ πλέον διὰ ποιητικῆς ἀδείας ἀπαριθμεῖ καὶ ἀπαριθμεῖ κατορθώματα τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἀλλ’ οὐδὲν πρᾶγμα.

Εἶπατε λοιπὸν καθαρὰ τί ἐπραξεν ὁ κ. Πετρίδης καὶ τί εἶν’ αὐτὸ τὸ ὅποιον δὲν δύναται ἄλλος νὰ πράξῃ. Μὴ ἀπαριθμεῖτε ἀορίστους ὑποθέσεις, εἶπατε πράγματα.

Ποῦ εἶνε ἡ ἀναμόρφωσις τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως; Ποῦ εἶνε τὸ σύστημα τὸ μέγα, ὅπερ ἔσωσε τὴν ἐν Ἑλλάδι παιδείαν; “Ἡ λοιπὸν εἶπατε πράγματα, ἡ προσθέσατε εἰς τὰ ἐγκώμια καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ κ. Πετρίδης ἦτο ἐπιτηδειότατος καὶ τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐν Ἑλλάδι.

Incognito

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Εἶναι περίεργον πῶς τὰ θέλομεν ὅλα, ἀδιάφορον ἂν τὰ μισὰ ἐκ τῶν ὅλων τρώγουν τὰ ἄλλα μισὰ. Θέλομεν ἀναρρυθμίσιν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὴν θέλομεν παρ’ ἐκείνου ὅστις προίσταται αὐτῆς· ἀλλὰ συγχρόνως ἀπαιτοῦμεν νὰ τὴν κάμῃ ὅπως θέλομεν ἡμεῖς οἱ ἐξω τοῦ ταχυδρομείου, οἱ ἀνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης, οἱ χωρὶς καμμίας γνώσεως, οἱ χωρὶς οὐδενὸς καθήκοντος. Ἀπολύει ἕνα ὑπάλληλον ὁ κ. Μανσόλας, διότι δὲν τὸν

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ’ ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

("Β. ἀριθ. 276).

“Ὀφίας γενομένης ἀπεφασίσθη ἐν στρατιωτικῷ συμβουλίῳ ὅπως κατὰ τὰς χαραυγὰς προσβάλωμεν τοὺς ἐν Ἀγυῖ ὑπὸ τὸν Ἀμοῦς ἀγὰ Τούρκους.

Διηρέθημεν εἰς δύο σώματα, ὧν τὸ ἐν ἔμελλε νὰ προσβάλῃ τοὺς Τούρκους ἐκ τοῦ ἀνω μέρους τῆς κωμοπόλεως, τὸ δὲ ἐκ τοῦ κάτω.

Ἐγὼ ἐτύγχανον μετὰ τὸ δεύτερον σῶμα.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ πρῶτον σῶμα ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου καὶ ἔβη πρὸς πορείαν, ὅπως καταλάβῃ ἐπικαίρους θέσεις· ἀτυχῶς ἡ πρωτοπορεία αὐτοῦ ἐνέπεσεν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἤρξατο τῶν πυροβολισμῶν.

“Ὁ Ἀμοῦς ἀντεπεξῆλθε τότε καὶ ἡ μάχη ἐκρατύνθη.

Ἐσπευσμένως διετάχθημεν νὰ βαδίσωμεν κατὰ τῆς Ἀγυῖας, ἐξώθεν τῆς ὁποίας φθάσαντες συνεπλάκημεν πρὸς μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα.

“Ὁ Ἀμοῦς ἀγὰς, ἐξυπνος ἄνθρωπος, ἰδὼν τὴν ἐκ δύο πλευρῶν προσβολὴν του, κατενόησε τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του, ἐφ’ ᾧ ὀχυρωθεὶς εἰς τὰ πρόχειρα χαρακώματα ἀντεμάχετο κρατερῶς κατὰ τοῦ πρῶτου σώματος, ἐκπέμψας καθ’ ἡμῶν τοὺς πλείστους τῶν ὑπ’ αὐτὸν ἀνδρῶν· πρὶν ὅμως καταφθάσωσιν οὗτοι, ἡμεῖς τρέψαντες τὸ μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα εἰσηλάσαμεν ἐν τῇ Ἀγυῖ, ἐξεπορθήσαμεν τὰ πρὸ αὐτῆς κανονιοστοιχίας καὶ ἐκυριεύσαμεν τὰ πυροβόλα μίᾳς ὀρεινῆς κανονιοστοιχίας, ἣν ἐγκαταλιπόντες οἱ πυροβοληταὶ ἀπήγαγον μεθ’ ἑαυτῶν πάντα τὰ ἐφόδια.

Εἵχομεν προχωρήσει μέχρι τοῦ μέσου τῆς κωμοπόλεως καταδιώκοντες τοὺς φεύγοντας Τούρκους, ὅτε συνητήσαμεν τοὺς καθ’ ἡμῶν ἐκπεμφθέντας παρὰ τοῦ Ἀμοῦς.

Οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν εἶχον διασπαρῇ ἐν τῇ κωμοπόλει πρὸς ἄγρην τεσσερέδων καὶ παντὸς ἄλλου κινητοῦ.

Οἱ ἐλευθερωταὶ τῶν δούλων ἀδελφῶν ὡς πρωτόλεια τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν ἔκριναν καλὸν νὰ τοὺς σηκώσουν τὸ βάρος παντὸς οἰκιακοῦ σκεύους.

Ἀτυχῶς ἡ εὐγενὴς αὕτη πρόθεσις τῶν ὑπὸ τὸν Βασίλειον Ζούρκην ληστῶν—διότι ἐκ φιλοπατρίας εἶχε προσέλθει καὶ οὗτος ἐπίκουρος τῶν ἐπαναστατῶν—δὲν συνετέλεσθη, τῶν Τούρκων τρεψάντων ἡμᾶς εἰς φυγὴν.

Εἶχεν ἤδη ἀνατείλει ὁ ἥλιος, ὅτε πάντες ἡμεῖς εἵχομεν ὑποχωρήσει εὐσχήμως, ρίπτοντες τὰς κάππας καὶ τὰ ὅπλα καὶ τρέχοντες στὰ τέσσαρα.

ἐνόμιζεν κατάλληλον ὡς ὄργανον τῆς διευθύνσεώς του. Καὶ ἀμέσως ἐμεῖς κλάματα: ὁ γηραιὸς, ὁ ἐντιμος, ὁ τριακονταετίαν ὄλην ὑπηρετήσας, κλπ. ἀπελύθη! Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπολυθοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ γηραιοί, οἵτινες ἐνόσω ἡκαζόν, τὸ ταχυδρομεῖον ἦτο λησταρχεῖον, τίνα με- ταρρύθμισιν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ὁ κ. Μανσόλας;

Ἐπειτα ὁ κ. Ῥοντόπουλος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν φεύγει καὶ μετὰ παράσημον καὶ μετὰ σύνταξιν 350 δρ. καὶ μετὰ δύο σπῆτια. . . Mein Herz, was wünscht du mehr?

Ἄλλη ἐπίθεσις! Αὐτὰ ποῦ θέλει νὰ κάμῃ ὁ κ. Μαν- σόλας, τὰ εἶπαν καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ! Τὰ εἶπαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔκαμαν. Αὐτὸς δὲ ἔχει σκοπὸν, ἐξ ὧσων ἄχρι τοῦδε φαίνεται, ὅχι νὰ πῇ, ἀλλὰ νὰ κάμῃ. Διατί λοι- πὸν τοῦ ἐπιτίθεσθε; Δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ τάξις ἣν εἰσήγα- γεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον; Θέλετε, κύριοι δημοσιογράφοι, νὰ μπαίνετε ὅπως πρὶν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ ν' ἀρπάζετε τοὺς φακέλλους καὶ τὰς ἐπιστολάς σας; Θέλετε νὰ πλη- ρώνετε μετὰ χατήρια; Τί θέλετε; Δὲν πονεῖτε ὀλίγον τὸν δυστυχημένον αὐτὸν τόπον ὅστις σᾶς διατρέφει; Καὶ ὅταν εὐρῆτε ἕνα ἄνθρωπον τοῦ καθήκοντος, τοῦ ρίχνε- σθε ὡς γῦπες; Διὰ νὰ ἔχετε κατόπιν τὸ δικαίωμα νὰ μωρολογῆτε καὶ νὰ μωρογράφητε περὶ μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων, τῶν ὁποίων σεῖς εἰσθε οἱ ἀμειλικτοὶ διώκται;

Καὶ ὁ Αἰὼν; Ἰνα διορισθῇ ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος πολιτικὸς πράκτωρ ἐν Αἰγύπτῳ, μετατίθεται ὁ τέως τοιοῦτος κ. Κλέων Ραγκαβῆς ἐν Σόφια, καὶ ἀπολύεται ὁ κ. Δόσκος.

Λοιπὸν, ὁ Βυζάντιος καλὸς, ὁ Ραγκαβῆς καλλίτερος καὶ ὁ Δόσκος κάλλιστος. Ἄρα κατακριτέα ἡ κυβέρ- νησις!

Κατακριτέα ἡ κυβέρνησις, διότι δὲν ἡδυνήθη εἰς δύο θέσεις νὰ τοποθετήσῃ τρεῖς ἀνθρώπους.

Ἄρα γε ἂν διώριζε τὸν κ. Δόσκον κλητῆρα τοῦ κ. Βυζαντίου θὰ ἦτο εὐχαριστημένος ὁ Αἰὼν;

Τὸ αἰνίγμα ἐξηγεῖται οὕτω πως:

Καὶ οἱ τρεῖς εἶναι φίλοι τοῦ κ. Φιλήμονος, ἐνῶ ἡ κυ- βέρνησις, ἀφ' ἧς παρητήθη ὁ κ. Καραϊσκάκης, κυρίως, δὲν εἶναι φίλη τοῦ κ. Φιλήμονος.

Ἐ, μὰ εἶναι αὐτὰ πράγματα;

Δὲν μᾶς ἐξηγεῖ κατὰ τί εἶναι ὑποδεστέρα ἡ θέσις τῆς Σόφιας ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς Ἀλεξανδρείας;

Διότι ἄρα γε ἡ Αἴγυπτος θεωρεῖται ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἕνα πασσαλῆκι καὶ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας εἶδος Τύνιδος, ἐνῶ ἡ Βουλγαρία εἶναι ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἡ- γεμονιῶν, πανηγυρικῶς ἐξεληθούσα ἐξ ἐνὸς πολέμου καὶ πανηγυρικώτερον καταρτισθεῖσα ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Βερο- λίνου;

Ἡ διότι διὰ τὸν ἐλληνισμόν ἡ Σόφια παρέχει εὐρύτε- ρον ὅλον τοῦ Νείλου στάδιον ἐθνικῆς ἐργασίας εἰς τὸν Ἕλληνα πράκτορα;

Καθ' ἕν μόνον συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ Αἰῶνος, ὅτι εἶ- ναι ὑποδεστέρα: ὡς πρὸς τὰ λεγόμενα τυχηρά: ἀλλ' εἶναι οὗτος τρόπος ὑπερασπίσεως τοῦ ἱπποτικωτάτου καὶ ἰδεολόγου Κλέωνος Ραγκαβῆ, τοῦ συγγραφέως τοῦ Ἰου- λιαροῦ τῶν τόσων ποιήσεων;

Τόση ἀταξία ἐπεκράτει εἰς τὴν προχθεσινὴν παρά- στασιν τοῦ παλατιοῦ, ὥστε καθὰ μᾶς εἶπον οἱ ὑπηρετὰς ἐτράτερον καὶ οἱ αὐλικοὶ ἤριον μετὰ τοὺς ὑπηρετάς.

Δὲν μᾶς ἔπιανε οὔτε λαγονικό.

Ἐνόμιζε τις ὅτι μᾶς εἶχαν βάλει νεῦτι.

Ἐγὼ, περωτὸν τὸν πόδα αἶρων, ὡς ὠκύπους Ἀχιλλεὺς μετὰ τὴν γλώσσα μιὰ σπιχαμὴ ἔξω, μόλις ἀναπνέων, ἔτρε- χα, ἔτρεχα ὡς τρελλὸς, χωρὶς νὰ ἐννοῶ ποῦ πηγαίνω.

Εἰς τούρκος, καὶ ὑποπτεύομαι νὰ ἦτο θηριώδης, με- εἶχε βάλει καταπόδας, θέλων καὶ καλὰ νὰ με πιάσῃ ζωντανό.

Ἐπὶ τέλους ἀσθμαίνων ἔφθασα πρὸ βράχων τινων, ἐφ' ὧν ὡς αἰλινὸς ἀνερριχθήην.

Ὁ διώκτης μου τούρκος, κατακουρασθεὶς ὡς εἶοικε, ἔστη καὶ ἤρχισε ραγδαῖον κατ' ἐμοῦ πυροβολισμόν.

Ἐπάγωσα. Ὁ μισὸς ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνεσκαλωμένος καὶ ὁ μισὸς κρεμασμένος ἤμην ἐκ τοῦ φόβου, μισοπεθα- μένος. Αἱ σφαῖραι ἐσύριζον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν θλώμεναι ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐκάστη δ' αὐτῶν μου ἀφῆρει καὶ μέρος τῶν αἰσθήσεών μου.

Πῶς κατάρθωσα ν' ἀνέλθω τὸν βράχον, πῶς εἶχον δυ- νάμεις νὰ ἐξακολουθήσω τρέχων, οὔτε ἐγὼ δὲν εἰδεύρω.

Ἡμην πλέον ἐκτὸς κινδύνου, ὅτε παρ' ἐλπίδα εὐρέθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Δύο ἀγριομούστακοι Ἀλβανοὶ εὐρέθησαν πρὸ ἐμοῦ μετὰ προτεταμένα ὅπλα.

Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ἤμην καὶ ἀξεσκούφωτος.

— Στὸ τόπο, ὡρὲ, ἐβόησαν βραχνῶς.

— Μπάριπα, ὑπετραύλισα, πρὸς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, μετὰ σφίγκης.

μὴ με σκοτόνετε καὶ παραδίδομαι. Ἐγὼ . . . νά . . . ἔτσι . . . ἐπήγαινα δουλειά μου . . . καὶ . . . ἀπὸ δαῦτο . . .

ἐμπλεξά . . . χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μέσα στὸν πόλεμο . . . καὶ κόντεψαν νὰ με σκοτώσουν ἄδικα . . . Ἐως τότε με κυ- νηγοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς σας . . . ἕνα παλλικάρι πιὸ καλλίτερο ἀπὸ σᾶς . . . ὅχι πιὸ καλλίτερο, ἀλλὰ ἴσο, καὶ ὅχι ἴσο, σεῖς εἰσθε χίλιαις φοραῖς πιὸ καλλίτε- ροὶ ἀπὸ κεῖνο . . . Δὲν βλέπετε; Ἄν ἤμην ἐθελοντής, θὰ φοροῦσα καὶ σκούφο, θὰ εἶχα καὶ κάππα καὶ τουφέ- κι . . . Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα . . . εἶνε ἀλήθεια, ὅτι εἶ- μαι χριστιανός, ἀλλὰ, δὲν με πειράζει, τουρκεύω . . . ἂν θέλετε . . . Ὡστε λοιπὸν δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με σκοτώσετε, ἐπειδὴ καὶ τὸ διεθνὲς ἐν πολέμῳ δίκαιον, ἀποτρέπει νὰ φονεύωνται οἱ αἰχμαλώτοι . . . ἄλλως, ἂν τολμήσετε νὰ με σκοτώσετε, σᾶς τὸ λέγω, νὰ τὸ ξέρετε, θὰ διαμαρτυρηθῶ!

— Τί κουβεντιάζει ὡρὲ; Ἐλα νὰ τὸ πᾶν στὸ καπε- τάνιο, νὰ ξεδιαλύνῃ αὐτὸ, ἂν ἦσαι σπιόνος ἢ φοβιστάρης.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ εἰς τῶν ἀλβανῶν βαρεῖαν κατέ- φερε τὴν χεῖρά του καὶ μετὰ τσάκωσε ἀπ' τὸ σῆρο.

— Μὴ γιὰ τὸν θεὸ με σφίγκης καὶ θὰ με πνίξῃς, ἀνε- βόησα σχεδὸν μετὰ κλαυμώδους φωνῆς.

— Πουρπάτα, ρε, πουρπάτα, νὰ μὴ σοῦ πέρῃ ὁ διά- λος τὸν πατέρα.

— Πουρπατῶ, ἀφέντη, πουρπατῶ, σώνει μόνο νὰ μὴ

Τὰ δὲ καθίσματα ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ εὐγενεῖς προσκεκλημένοι ἦσαν τόσῳ ἐτοιμώδεα καὶ χαίνοντα, ὥστε ἐνῶ οἱ ἡθοποιοὶ ἐπαιζον, ἐπαιζον καὶ οἱ θεαταὶ μὲ τὰ μαλλιά. . . ὅχι τὰ δικά των, ἢ τῶν γειτονισσῶν των, ἀλλὰ τῶν καθισμάτων.

Ἦσαν πολυθρόναι *Λυσίκομοι*!

Ἐρωτῶμεν τὸν κ. Πατρίκιον:

— Εἰσέπραξεν τὸν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων φόρον εἰς τὴν ἀνακτορικὴν αὐτὴν παράστασιν ἢ θὰ τὰ χάσουμε καὶ αὐτὰ ὅπως χάνουμε καὶ τὸν παρῶν τοῦ χαρτοσήμου;

Τὴν δευτέραν φορὰν τὸ βασιλικὸν θέατρον θὰ δώσῃ καὶ ἑλληνικὰς κωμωδίας κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν ἐκ τῶν προσκεκλημένων, μὴ ἐννοούντων γὰρ γαλλικά. Ὁ δὲ θίασος θὰ ὀνομασθῇ βασιλικὸς ἑλληνογαλλικὸς. Συμπληροῦται ἐπομένως καὶ δι' ἄλλων μελῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀπὸ τοῦδε ἀκούομεν ὅτι προσλαμβάνει ἐν ξανθὸν ἑλληνικὸν ἄγαλμα καὶ μίαν Σουλτάναν. Ἐκ τοῦ ἀσχήμου φύλου δύο ἀνεγνωρισμένοι ἀσχημάνθρωποι, ὁ κ. Κορομηλᾶς ὁ τῆς Ἐφημερίδος καὶ ὁ κ. Βλάχος ὁ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Οἱ αὐτοὶ θὰ προμηθεύσουν καὶ τὰς κωμωδίας, ἰδικὰς των ἢ καὶ ἐκ μεταφράσεων. Ὁ πρῶτος ἄμα τοῦ τὸ εἶπαν ἐβγαλεν ὁκτὼ ἐτοιμοὺς τοιαύτας, δύο ἀπὸ τῆς δύο του τσέπαις, ἄλλας δύο ἀπὸ τὴν μικρὴν τσέπην τοῦ ζηλέ του, δύο τὰς ὁποίας εἶχε γύρω τοῦ καπέλου του διότι τοῦ ἤρχετο πλατὺ καὶ δύο κρυμμένας ὡς πρόσχειρα χαρτιά εἰς τὴν ὀπίσω τσέπην τῆς ρεδιγκότας του. Ὁ Βλάχος εἶναι διὰ νὰ σκάσῃ ἀπέναντι τὴν τῆς γονιμότητος. Ἄν ἦτο ἡ πρό δεκαετίας ἐποχὴ, ὅτε αἱ γαλλικαὶ κωμωδίαὶ εἰς ὀλίγους ἦσαν γνωσταὶ ἐνταῦθα, ἀφόδως δὲ, καὶ μὲ πολὺ ὀλίγον θάρρος ἡδύνατο νὰ παρασταθῇ ἢ

μεταφρασμένη κωμωδία *Γάμος ἑνεκα βροχῆς* ὡς πρωτότυπος, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὐκολον. Πλὴν τώρα; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη θεραπεία, κύριε Βλάχε, ἢ νὰ ἐπιμείνῃς μουργοβλαχικῶς τῷ τρόπῳ εἰς τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Παρτοπόλου*, διὰ νὰ δείξητε καὶ εἰς τὸ παλάτι μὲ τὴν χαριεστάτην ἐκείνην γλῶσσαν τοῦ βρακᾶ παντοπώλου σας — τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐβρακοφόρουν οἱ Ἀθηναῖοι παντοπῶλαι — ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν γαλλικά καὶ νὰ ἀναγινώσκουν μυθιστορήματα, ἀλλὰ νὰ ῥάβουν, νὰ μαγειρεύουν καὶ κάπου κάπου νὰ ῥίχτουν ἓνα μάτι καὶ εἰς τὴν *Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν*.

Ὡραῖον θέαμα θὰ εἶναι ὁ Βλάχος νὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς.

Καὶ ποιὸς δὲν ἐπαιξε καὶ δὲν θὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτῆς;

Μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πάλιν οἱ ἱατροὶ οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν ὅλους τοὺς ἐφημεριδογράφους τῆς πρωτεύουσας νὰ ἐπαιτοῦν παράσημα δι' αὐτούς; Εἶναι καὶ ὁ κ. Μαγγίνας βεβαίως, ὁ ἐπιστήμων, ὁ καθηγητῆς, ὁ σοφός! Θέλει λοιπὸν καὶ αὐτὸς νὰ τοῦ κρεμάσουν ἓνα *τενεκέ*, διὰ νὰ μὴ μαρανθῇ ὁ ζῆλός του, ὡς νὰ ἦτο ὁ ζῆλός του βασιλικὸς καὶ τὸ παράσημον *τενεκές* διὰ πότισμα.

Δὲν ἐντρεπόμεθα;

Τὸ ποίημα τῆς *Ἀναστάσεως* τοῦ κ. Σουρῆ ὑπέστη ἔκτακτον ζήτησιν καθ' ὅλην τὴν πρωτεύουσάν. Δυστυχῶς τοῦ φύλλου τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς ἐξαιτ. ληθέντος, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ικανοποιήσωμεν τοὺς καθ' ἑκάστην ἐνοχλοῦντας ἡμᾶς ἐν τῷ Γραφείῳ. Διὰ τοῦτο χάριν τῆς ἡσυχίας μας, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἀναδημοσιεύσιν αὐτοῦ.

* Συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἄλθανων ἔβαινον τρέμων χωρὶς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάσαμεν ἐπὶ ὄρους, ὅπου εἶδον συνηγμένους πάντας τοὺς ἐθελοντάς.

Οἱ αἰχμαλῶτες συλλαβόντες με ἄλθανοι ἦσαν ἐκ τῶν τοῦ σώματος τοῦ Τσελεπίτσαρη.

Ὅταν ἤχθην εἰς τὸ στρατόπεδον διαρράγην εἰς ὕβρεις καὶ διαμαρτυρήσεις διὰ τὴν γενομένην μοι προσβολήν.

— Εἶνε πράγματα αὐτὰ, ἐκράνυαζον πρὸς τὸν ἀρχηγόν, ἢ ρεζίλικά; Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὴ ἦνε εἰς κατὰστασιν αὐτοὶ οἱ ἀρβανίτες νὰ γνωρίζουν τοὺς τούρκους ἀπὸ τοὺς χριστιανούς; Πρέπει νὰ τοὺς διώξωμε ὅλους. Καὶ τί τοὺς κόστιζε νὰ μὲ σκότωναν! Ἐὰν τοὺς ἐπιανα ἐγὼ αἰχμαλῶτους, καθὼς εἶχα σκοπὸ, ἀλλὰ δὲν εἶχα ὄπλο, θὰ εἶχα κάπως δίκαιον, διότι ἀρβανίτης τούρκος ἀπὸ ἀρβανίτη χριστιανὸ τίποτα δὲν διαφέρει, ἂμ αὐτοὶ, ἀφοῦ μὲ ἤκουσαν καὶ ὁμιλοῦσα ἑλληνικά, στραβοὶ ἦσαν νὰ μὲ πιάσουν ὡς αἰχμαλῶτο, καὶ μάλιστα καθ' ἣν στιγμὴν εἶχα ξεμοναχιάσει ἓνα μπένη, καὶ ἐτοιμαζόμην νὰ τὸν φονεύσω. Ορίστε, κύριοι, ποῦ ἐγένοντο παραίτιοι νὰ σωθῇ ἓνας θηριώδης τούρκος καὶ μάλιστα μπένης. Πρέπει νὰ μὲ ικανοποιήσουν, ἄλλως νὰ μοῦ δώσετε τὸν ναυλὸ μου νὰ γυρίσω πίσω στὰς Ἀθήνας.

* Ἡ τελευταία μάλιστα σκέψις μοι περῆχε μεγαλειότηαν πρὸς φωναστικὰς δυνάμιν.

Ἐν τέλει συνεβιβάσθη ἡ ὑπόθεσις, διὰ τῆς παροχῆς

νέου ὄπλου καὶ κάππας, πράγματα πρὸς ἃ ἠρξάμην νὰ αἰσθάνωμαι μεγάλην ἀποστροφήν.

Μετὰ τινῶν ἡμερῶν ἀνάπαυαν ἠρξίσαιμεν συγκεντροῦμενοι ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὴν Μακρυνίτσαν ὑψωμάτων, ὅπου καὶ ὠχυρώθημεν.

Ἐν τινὶ ἀψιμαχίᾳ, καθ' ἣν εἶχομεν τρέψει εἰς φυγὴν μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα, ἐγὼ εἶχον μακρυνθῇ ἐν τῇ καταδιώξει ἱκανῶς τῶν συμπολεμιστῶν μου. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ εὗρέθην κατὰ πρόσωπον ἄλθανοῦ τινος, ὅστις ξιφουλκήσας ἐρρίφθη κατ' ἐμοῦ.

— Αἰ, ἀνεβόησα, πάλι τὰ ἴδια ἔχομε. Δὲν μὲ βλέπεις; Εἶμαι ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

— Κάτου ὥρὲ τὸ ντουφέκι. Καὶ μοῦ κατέφερε μία γερὴ διπλαριά.

— Τί κτυπᾷς; Σοῦ χύνω τ' ἄντερα, κακῶμοιρε.

Εἰς τὴν ἀπειλήν μου τριόμφος ἐπάφλασε εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Μπρὸς ὥρὲ, νὰ τὸ πηγαίνῃ στὸ πασά.

— Πασά! Καὶ τί σχέσι ἔχω γὰρ μὲ τὸν πασά. Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο. Δὲν τοῦκαμα τίποτα. Ἀφῆσέ με, ἀδελφε, νὰ πάω δουλειά μου. Νὰ πάρε καὶ τὸ ντουφέκι μου καὶ τὴν κάππα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.